

فرهنگ و دستیار علم و عمل بهار و تابستان

(۲۰)

هر قسمت از این سلسله مقالات بطور مستقل مطالب جالب
توجهی دربردارد که میتواند بدون ارتباط با قسمت‌های
پیشین بطور جداگانه مورد استفاده قرار گیرد .

روش صیقل دادن اشیاء گچی - اثرزبان آور گچ بر اشیاء فولادی - موارد مصرف لاک شیشه‌ای ، ماده‌ای که
از یک حشره بدست می‌آید - روش صحیح لجم کاری - راه تعمیر لولاهای آسیب دیده اشیاء چوبی .

دکتر جاوید فیوضات

گچ - (Plâtre à Mouler — Plaster of Paris) این ماده را از حرارت دادن سنگ گچ
Gypsum (سولفات کلسیم نهدراته Hydrated Lime Sulphate) در یک کوره وسائیدن آن
بدست می‌آورند - این جسم را پس از خارج کردن از کوره باید آتقدر بسایند تا بصورت آرد نرمی
درآید کردی که بدین ترتیب بنمت می‌آید اگر با آب مخلوط شود در مدت چند دقیقه بصورت توده
متخلخلی سخت و مقاوم میشود - مدت لازم برای سخت شدن گچ متغیر است و بستگی به مشخصات
گچ دارد ، این مدت برای گچ خالص از پنج تا پانزده دقیقه میباشد ولی با اضافه کردن
بعضی مواد بگرد مزبور میتوان بر مدت مذکور افزود .

گچ را بیشتر برای قالبگیری (رجوع شود بشماره‌های قبل) اشیاء بزرگ و غیر ظریف
بکار می‌برند ، برای کارهای ظریف گچ دندانسازی مناسبتر میباشد .

همین گچ را برای قالبگیری از مجسمه‌ها و اشیاء برنزی و ساختن اشیائی شبیه سفال
وبالاخره سفید کردن دیوارها و سقف و تزئین منازل بکار می‌برند .

حجم گچ مزبور هنگام سخت شدن (پس از اختلاط با آب) مختصری افزایش می‌یابد
و معمولاً مقدار کمی حرارت نیز تولید میشود چون سطح اشیائی که با گچ خالص تهیه میشود نرم
و آسیب پذیر است لذا طرق مختلفی برای افزایش مقاومت آن متداول میباشد مثلاً اضافه کردن
یک قسمت زاج به دوازده قسمت آبی که با گچ مخلوط میشود سبب افزایش مقاومت و کوتاه شدن
مدت لازم برای سخت شدن گچ میشود .

اگر ده درصد برآکس (Borax) مراجعه شود بشماره‌های پیشین) به آب اضافه شود
منظوری که در بالا بیان شد تأمین میگردد .

گاهی بجای مواد نامبرده در بالا آب آهک (شیرآهک Lime-Water) بکار می‌برند
و در این مورد اگر مقدار کمی صمغ عربی (Gum Arabic رجوع شود بشماره‌های قبل) به آب
اضافه نمایند بمقدار قابل ملاحظه‌ای بر سختی گچ افزوده میشود . اگر بخواهند مدت سخت شدن

گچ را بچندین ساعت افزایش دهند يك قاشق مریاخوری جوهر لیمو (Citric Acid) رجوع شود به محبت آسیدها) با پنج کیلوگرم گرد گچ مخلوط میکنند .

برای تهیه Gesso یا Stucco (موارد استعمال مواد مزبور در شماره های قبل ذکر شده است) گچ یا گل سفید (گل گیوه Whiting) را با آب سریشم غلیظ (Glue-Water) مخلوط مینمایند .

برای صیقلی کردن و عبارت دیگر پرداخت نمودن اشیاء گچی ابتدا آنها را گرم کرده و سپس پارافین ذوب شده را (Paraffin Wax) رجوع شود به محبت پارافین) با برس بر روی آن میکشند ، پس از اینکه کاملاً بخلل و خرج گچ نفوذ کرد با قطعه ای از پنبه خام که به تالک آلوده شده شیش گچی را پرداخت مینمایند .

برای تهیه کپی یا تقلید کردن از اشیاء مرمری عتیقه و قدیمی مقدار کمی ماده رنگی زرد به پارافین مخلوط میکنند .

با اضافه کردن مواد رنگی مناسب به گرد گچ میتوان اشیائی شبیه اشیاء برترتی تهیه کرد (این مواد و روش کار در محبت برتره کردن قبلاً بیان شده اند) .

باید در نظر داشت که هنگام مخلوط کردن گرد گچ با آب همواره باید گرد را در آب ریخته و بی آرامی تکان دهند و پس از آماده شدن مخلوط بلافاصله آنرا مصرف نمایند . این روش

مجسمه های قدیمی که از گل پخته ساخته شده اند

مجسمه های از گل پخته ساخت یونان

راست : اشیاء و ظروف لاکمی ساخت چین در قرن ۱۶ و ۱۷
چپ : میناکاری حجره‌ای ساخت ژاپن

سبب میشود که از بوجود آمدن حیابهای هوا جلوگیری گردد .
گچ برای ابزار فولادی زیان آور است لذا برای جلوگیری از فاسد شدن اشیاء فولادی لازم است که ابتدا آنها را شسته و پس از زدودن آثار گچ بلافاصله خشک نموده و پاکمی و از لاین آغشته نمایند اگر شیئی قدیمی که قسمتی از آن با گچ ساخته شده باشد ریخته یا فاسد شود باید قبل از مرمت قسمت ریخته شده با گچ تازه ، گچ‌های قدیمی را که باقیمانده است کاملاً خیس و مرطوب نمایند ، در غیر این صورت خمیر تهیه شده از گچ تازه بآن نمی‌چسبد .

از گچ قالبگیری برای بر کردن خلل و فرج و همچنین شکافهای اشیاء چوبی استفاده میکنند بدین طریق که ابتدا مقداری ماده رنگی (مناسب با رنگ چوب) بگچ مخلوط کرده و قطعه پارچه مرطوبی را بآن آنوده و روی جسم چوبی میکشند و پس از خشک شدن با روغن دانه کتان پرداخت مینمایند .

برای تمیز کردن اشیائی که از گچ ساخته شده و کثیف و چرک شده‌اند معمولاً بطریق زیرین عمل مینمایند .

آرد گندم سفید و مرغوبی را (دانه‌های آرد باید ریز باشند) با افزودن آب گرم بصورت خمیر غلیظی در آورده و در همان حالی که گرم است لایه ضخیمی از آن بر روی شیئی گچی میکشند و پس از خشک شدن آنرا از روی شیئی گچی میزدایند ، بدین طریق رنگ اصلی و سفید گچی مجدداً ظاهر میشود - اگر قبلاً شیئی کثیف شده را بطریق دیگری پاک کرده باشند طریقه نامبرده بالا مؤثر نخواهد شد .

اشیاء گچی قدیمی و Gesso را هرگز نباید با آب تمیز نمایند زیرا این مواد تا حدودی در آب حل میشوند و بهترین روش برای این منظور استفاده از الکل یا بتزین است که با برس نرمی بر سطح شیئی گچی بکشند.

گل پخته - (Terre Cuite — Terra Cotta) هر چند که این کلمه باشیائی گفته میشود که از خاک رس پخته شده تهیه شده باشند ولی در عمل فقط بمجموعه های کوچک و اشکال برجسته ای اطلاق میشود که از گل پخته ساخته شده و دشوار است که این اشیاء را جزء اشیاء سفالی بشمار آورد. گلی که برای این منظور بکار میرود خاک رس طبیعی است که مقداری ترکیبات آهن دارد و ممکنست شیئی تهیه شده از آنرا بصورت مات یا نقاشی شده یا لعابدار عرضه کرد - اشیائی که از گل پخته تهیه میشوند مقاومت زیادی ندارند و متخلخل هم میباشند ولی اگر در گرمای شدیدی پخته شده باشند از نظر شکل ظاهری و حتی خواص مکانیکی شبیه اشیاء سنگی میشوند - رنگ آنها از قرمز آجری تا رنگ مواد جیری تغییر میکند.

در یونان قدیم از گل پخته برای تزئین دیوارها و منازل استفاده کرده و اکثراً شکالی را که با گل پخته تهیه شده و بر دیوار می چسبایند نقاشی یا رنگ کرده و گاهی نیز با اوراق زر سطح خارجی آنرا می پوشانیدند.

در مصر از زمانهای بسیار قدیم ظروفی از گل پخته میساختند و این روش کم کم در تمام نواحی خاور نزدیک متداول گردید - گاهی برای ازدیاد استحکام ظروف گلی مقداری شن بپخاک رس می افزودند.

در قرن پانزدهم این صنعت بمنتتهای تکامل خود رسید و نقاشان مشهور آن زمان بر روی اشیائی که از گل پخته ساخته شده یا شکالی که با گل پخته روی دیوارها نصب شده بودند نقاشی میکردند و این عمل تقریباً در تمام کشورها متداول گردید.

انتخاب خاک رس برای این منظور مهارت و ممارست مخصوص لازم دارد همچنین هنگام پختن اشیائی که از گل ساخته شده اند (مخصوصاً اشیاء نسبتاً بزرگ) باید دقت شود که شیئی ساخته شده شکاف یا ترک بر ندارد.

درون اشیاء و مجسمه هائی را که از گل پخته تهیه میشود معمولاً خالی میکنند و ضخامت آنرا بحدودی میرسانند که شیئی در اثر تغییر درجه حرارت محیط بزودی شکاف بر ندارد.

خاک رس را اگر با مقدار لازم آب مخلوط کنند ماده خمیری شکلی بدست میآید که از آن میتوان در قالبگیری استفاده کرد (رجوع شود به بحث قالبگیری) منتهی باید دقت کرد که ضخامت اشیائی که باین طریق تهیه میشوند خیلی زیاد نباشد زیرا در هنگام پختن در اثر حرارت تاب برداشته یا می شکافند. برای تهیه اشکال پیچیده بهتر است قطعات آنرا بطور جداگانه تهیه کرده بعداً قطعات آماده شده را بیکدیگر الصاق نمایند.

اشیائی را که در داخل منازل قرار داده خواهد شد بهتر است با حرارت ملایم به پزند و اگر مجسمه یا شیئی گلی در هوای آزاد قرار داده خواهد شد بهتر است آنرا حرارت شدیدتری بدهند.

لازم است که سوراخ کوچکی بکمک مته در قسمت فوقانی شیئی ساخته شده از گل ایجاد نمایند تا هنگامیکه شیئی را در کوره قرار میدهند گازهای گرم شده سبب ترکیدن آن نشود.

پس از گذاردن شیئی ساخته از گل در کوره در حدود یک دوازدهم تا یک پنجم از حجم آن کاسته میشود و این کمیت بستگی بکیفیت و خواص خاک رس و میزان حرارت کوره دارد.

خاک رسی که برای این منظور بکار میرود باید کاملاً عاری از گچ باشد اشیائی را که از خاک رس ساخته میشوند میتوان مانند اشیائی که از گچ ساخته شده اند صیقل داده و پرداخت نمود. باین طریق که ابتدا شیئی را گرم کرده سپس بیارافین مذاب آغشته و بالاخره بوسیله قطعه پنبه ای که به پودر تالک آلوده شده پرداخت نمایند.

مرمت اشیائی که از گل پخته ساخته شده و شکسته باشند مانند مرمت اشیاء سفالی و چینی است که در شماره‌های قبل بتفصیل بیان گردیده است برای تمیز کردن اشیائی که از گل پخته تهیه شده‌اند و سطوح آنها نقاشی نشده باشد بهتر است مقدار کمی صمغ عربی در آب حل کرده و با برس بر روی آن بکشند و سپس قدری گرد خاک رس بر آن بپاشند.

لایس لازولا - (Lapis Lazuli) سنگی است آبی‌رنگ که برای تزئین بکار میرود - جسمی است کدر ولی اگر ورقه‌های نازکی از آن تهیه نمایند نیمه شفاف بشمار می‌آید - سختی آن در جدول MOHS میان پنج تا پنج و نیم است - از گرد آن برای تهیه رنگ آبی لاجوردی (Outre Mer - Ultramarine) استفاده میشود.

لاک - (Laque - Laquer) این صنعت و هنر از چین و ژاپون شروع و در سایر نقاط دنیا متداول شده است - لاک را که منشاء رزینی دارد از شیر درختی بنام (Rhus Vernicifera) بدست می‌آورند - رزین را ابتدا کوبیده و سپس با ماده رنگی مورد نظر آمیخته و روی اشیاء چوبی میکشند - معمولاً چندین لایه (حداقل سه لایه) از لاک روی چوب میکشند.

گاهی بعضی اشیاء کوچک مانند جعبه و بعضی اشیاء لوکس دیگر از این ماده ساخته و روی آنرا نقاشی کرده یا مانند اشیاء چوبی کندن کاری میکنند - این اشیاء شکننده بوده و با سابی خرد میشوند.

گاهی اشیاء و قالب‌هایی را که از گلج ساخته‌اند با لایه‌ای از لاک می‌پوشانند و چنانچه گفته شد قبلاً مقداری ماده رنگی مورد نظر را بلاک می‌فزایند.

لاکی که بمنظور تزئین بکار میرود مخلوطی است از لاک معمولی و لاک‌شیشه‌ای (Shellacs) که در بترین سفید حل کرده باشند.

اخیراً مخلوط‌هایی از لاک بی‌آزار عرضه میشود که از انحلال لاک در حلال‌هایی از نوع آستن و آمیل استات (رجوع شود بشماره‌های قبل) تهیه میشود و این مخلوط را با برس بر اشیاء مالیده یا بصورت گردپاش (Spray) بر اجسام مورد نظر می‌پاشند.

برای سیقلی کردن اشیائی که بلاک آغشته شده‌اند لازم است قبلاً آنها را کاملاً تمیز کرد سپس با مخلوطی از آرد و روغن زیتون سیقلی نمود زیادی مخلوط اخیر را با پارچه نرمی پاک کرده و بالاخره با قطعه‌ای از پارچه ابریشمی نرم آنرا پرداخت مینمایند.

لاک‌شیشه‌ای (Shellac - Laque en Emailles) ماده‌ای است رزینی که از حشره‌ای بنام (Coccus Lacca) بدست می‌آید - شکل معمولیش در تجارت بصورت ورقه‌های کوچک نازکی برنگ نارنجی میباشد - این ماده بخوبی در الکل حل میشود و اکثراً آنرا برای تهیه ورنی بکار می‌برند - مخلوط برآکسی (رجوع شود به میحث Borax در شماره‌های پیشین) نیز این ماده را حل میکند هر چند که لاک‌های تجارتمی بصورت ورقه‌های نارنجی‌رنگ است ولی گاهی آنها را بکمک مواد رنگ‌بر سفید کرده و بی‌آزار عرضه مینمایند ورنی‌هایی که از لاک‌های سفید تهیه میشوند در اثر رطوبت بیرنگ میشوند ورنی‌هایی را که از شلاک تهیه میشوند هرگز نباید در ظروف فلزی نگاهداری کرد زیرا در مجاورت فلزات رنگ خود را بتدریج از دست میدهند بهمین جهت بهتر است آنرا در ظروف شیشه‌ای یا سفالی که در آن با چوب پنبه بسته میشود نگاهداری نمایند - برای تهیه ورنی ممتاز باید سعی شود شلاک خالص و مرغوب تهیه کرده و پس از تهیه ورنی چندین لایه از آن بر شیشی مورد نظر بکشند - ورنی را که باین طریق تهیه میشود، نمیتوان در تابلوهای نقاشی بکار برد زیرا بر مرور زمان شکاف برداشته و رنگ خود را از دست میدهد.

فرانسویان باین ماده (Gomme Laque) نیز می‌گویند.

راست : میناکاری روی چینی و سفال ساخت چین و ژاپن چپ : میناکاری روی فلز ساخت چین متعلق به قرون ۱۱ تا ۱۸

لاکپشت - (Tortoise Shell - Ecaille de Tortue) پوسته سخت و شاخی لاکپشت (سنگپشت) را در موارد زیادی بکار میبرند - اکثراً آنرا برای تهیه جعبه‌های کوچک ظریف مانند انفیهدان و غیره بکار برده یا از آن در کنده کاری و نظائر آن استفاده میکنند - در شماره‌های پیشین درمبحث اجسام شاخی شکل (Horn) بمرور استفاده از این جسم نیز اشاره شده است .

لحیم کاری - (Soudure - Soldering) منظور از این عمل اتصال دو قطعه فلز است بیکدیگر بکمک آلیاژی که نقطه ذوب آن نسبتاً کم است - از اینرو آلیاژهایی را که در لحیم کاری بکار میبرند بدو گروه تقسیم کرده‌اند سخت (Hard) و نرم (Soft) درجه ذوب گروه اخیر کمتر از گروه اول میباشد .

ماده‌ای که بیشتر بکار میرود مخلوطی است از قلع و سرب که نسبت اختلاط آنها بستگی بمشخصات اتصال مورد نظر دارد - برای این منظور از دستگاهی بنام هویه (Soldering Iron) استفاده میکنند این دستگاه معمولاً از میله مسی که در سر آن قطعه‌ای آهن قرار دارد تشکیل شده و دارای یک دسته چوبی است .

قطعات فلزی را که میخواهند بیکدیگر لحیم نمایند قبلاً بدقت پاک و تمیز می‌نمایند تا آثار کدورت و چربی در سطوحی که باید بیکدیگر اتصال یابند باقی نماند و گاهی برای این منظور از سوهان نرم استفاده مینمایند و بلافاصله سطوح سوهان شده را بپاده‌ای که از اکسیداسیون فلز در مجاورت هوا جلوگیری نماید آغشته میکنند (این ماده را (Décapant — Flux) می‌نامند) متداول‌ترین ماده‌ای که باین منظور بکار میرود کلرور روی (Chloride of Zinc) میباشد - سطوحی را که باید بیکدیگر متصل شوند باین ماده آغشته می‌نمایند تا روی ذوب‌شده و بخارات نئیدرژن که از تجزیه کلرور روی بدست می‌آید دیگر متصاعد نگردد - در این هنگام دو قطعه برای لحیم‌شدن آماده میباشند بنابراین هویه گرم را بپاده لحیم‌کننده (Solder) مجاور می‌نمایند تا ذوب شود وجود روی مذاب در سطوح مورد نظر استحکام اتصال بدست آمده را افزون‌تر میکند. برای قطعات آهن یا فولاد از براکس (Borax) و برای اتصال لوله‌های سری از پیه استفاده میکنند.

قبل از شروع بلحیم کاری بهتر است میله مسی و سر هویه را با قلع آغشته نمایند سپس هویه را گرم کرده و در کلرور روی فرو برند - سپس ماده لحیم‌کننده را به هویه می‌چسبانند تا ذوب شده و سیلان پیدا کند، در این هنگام هویه برای کار آماده میباشند - درجه حرارت هویه باید آنقدر باشد که بتواند باآسانی ماده لحیم‌کننده را ذوب نماید - ضمناً نباید گرمای آن از حد معینی تجاوز نماید زیرا حرارت زیاد سبب زدوده شدن قلع میشود البته کسانی که مدتی کار کرده و تجربه آموخته باشند میزان حرارت مورد نیاز را باآسانی تشخیص میدهند.

برای مواد لحیم‌کننده سخت (Hard) بیک چراغ پر حرارت مانند چراغهای شعله افکن نیازمند میباشیم - ماده لحیم‌کننده معمولاً آلیاژی است بنام (Spelter) که همبسته‌ای است از روی و مقدار کمی مس که بصورت نقل (Granule) در بازار بفروش میرسد) و ماده جلوگیری‌کننده از اکسیداسیون محلول آبی براکس میباشد این مواد را روی سطوح لحیم‌شونده گذارده و درجه گرما را بحرارت سرخ میرسانند - از این روش برای لحیم کردن قطعات آهنی و بعضی انواع برنج (آلیاژی از مس و روی (Laiton-Brass) استفاده میکنند. گاهی نیز آلیاژهائی از مس و تفره را که زودگداز میباشند بعنوان ماده لحیم‌کننده بکار میبرند.

برای اتصال قطعات آهنی و فولادی اکثراً بجای لحیم کاری از جوشکاری (Welding) استفاده میشود.

آهنگران برای جوشکاری دوسر قطعاتی را که باید با هم جوش خورده و متصل شوند در کورم گذارده و پس از اینکه کاملاً سرخ شدند بکمک چکش و سندان بیکدیگر متصل میکنند. اکثراً برای این کار از شعله افکن‌های (Chalumeau — Blow Pipe) استیلن (Oxy Acetylene) که حرارت زیادی تولید میکنند استفاده میکند.

لعاب و مینا - (Emaillé — Enamel) لعاب یا مینا ماده‌ای است سخت و شیشه‌مانند که روی اشیاء فلزی یا سفالی و چینی کشیده میشود که بدان مقداری از اکسیدهای فلزی بعنوان ماده رنگی افزوده شده است.

لعابها نسبت بنوع ماده رنگی که بخمیر آن افزوده میشود ممکنست کدر یا نیمه‌شفاف باشند (Opaque یا Translucent) معمولاً لعابهای کدر نتیجه افزودن اکسید قلع (Oxide of Tin) میباشند.

مینا کاری فلزات به‌نوع اصلی تقسیم میشود:

۱ - مینا در زمینه برجسته (Champlevé Enamel) در این طریق نقوش و خطوط مورد نظر را روی شیشه فلزی کنده سپس شکافهائی را که بدین طریق بوجود می‌آیند با خمیر مینا

پر کرده در کوره که حرارت آن کافی باشد میگذارند تا خمیر مینا ابتدا ذوب شده سپس بصورت شیشه درآید .

۲- مینای حجرهای (Cloisonné Enamel) در این طریق سیمهای ظریفی را روی شی فلزی مورد نظر بطرفی لحیم میکنند که سطح جسم بجزره‌های چندی تقسیم گردد سپس حجره‌های تولید شده را با خمیر مینا بطرفی که در بالا ذکر شد پر میکنند .

۳- مینای نقاشی شده (Painted Enamel) در این طریق طرح مخصوصی را باریکهای جالب روی زمینه‌ای از مینا نقاشی میکنند .

این طریق در مورد اشیاء سفالی و چینی لعابدار نیز متداول است برای تمیز کردن اشیاء میناکاری شده ممکنست از آب گرم و صابون استفاده نمود - بکار بردن برس نرم نیز مؤثر میباشد .

اگر قسمتی از میناکاری شی ریخته و مرمت آن الزام آور باشد بهترین روش استفاده از رنگهای روغنی ثابت میباشد . برای ترمیم میناکاریهای نیمه شفاف (Translucent) بهترین روش استفاده از محلول سلولوئید در استات آمیل است که بقلطت شربت تهیه شده و مقداری ماده رنگی مناسب در آن حل کرده باشند (سلولوئید و استات آمیل در شماره‌های پیشین بیان شده‌اند) این محلول غلیظ در مدت کمی خشک شده و جانشین قسمتهای معیوب مینای نیمه شفاف میگردد . حرارت دادن باشیاء طلائی و همچنین اشیاء چینی قدیمی میناکاری شده نه تنها به نتیجه نیرسد بلکه زیان آور هم میباشد .

اگر در میناکاری بسک Cloisonné سیمهایی را که بمنظور تقسیم بندی سطح فلز مورد نظر بجزره‌های متعدد بکار برده‌اند بعد از خاتمه عمل برداشته و مینائی که برای پر کردن حجره‌ها مصرف شده از نوع مینای نیمه شفاف باشد ، میناکاری را (Plique à jour) می‌نامند - البته برداشتن سیمهای ذکر شده بعد از حرارت دادن و پختن خمیر مینا باید بمورد اجرا درآید .

لولاهای آسیب دیده اشیاء چوبی

(Gond de Boiserie Endommagé — Damage to Wood work at Hinges)

لوله‌های اشیاء چوبی قدیمی غالباً در اثر بی احتیاطی آسیب دیده و میشکند - اکثر میزهای تحریر قدیمی که از چوب ساخته شده و دارای کشو میباشند از این آسیب مسمون و برکنار نمانده و لولاهای آنها از کار افتاده یا شکسته است .

برای ترمیم قسمتهای آسیب دیده - قطعات شکسته را مجدداً در جای خود با کمک سریش چسبانیده و برای استحکام بیشتر آنها را برج مینمایند - لیکن این روش درباره اشیاء چوبی که مورد نیاز روزانه میباشند مفید نبوده و تعمیرات دیگر قابل اجرا نیست - بهترین راه برای ترمیم این قبیل اشیاء اینست که قطعه چوبی از جنس شی مورد نظر پیدا کرده و یا لاقطه‌های انتخاب نمایند که رنگ آن با رنگ و رنگه‌های شیئی که باید مرمت شود تطبیق نموده و «چور» درآید - سپس از این چوب ، قطعاتی باندازه مناسب (کمی بلندتر از ناحیه شکسته شده) تراشیده و با سریش در جای خود چسبانیده و بلندی آنرا هنگام پرداخت کردن با سوهان یا کاغذ سمباده از بین میبرند .

اگر نیازی به پیچ کردن باشد باید میخ پیچ‌های بلندتر از پیچ‌های اولیه انتخاب کرده و بکار برند تا چنانچه سوراخهای ایجاد شده بوسیله میخ‌های اولی هرز شده باشد پیچ‌های بلند ثانوی وضع پایدارتری داشته باشند .

برای ترمیم این قبیل اشیاء باستانی و پرارزش بهتر است از مبل‌سازان ماهر و مجرب استفاده شود .